

Discurs d'Antoni Abad, president de la patronal Cecot a la 23a edició de la Nit de l'Empresari

A Cecot estem convençuts que distingir les bones pràctiques professionals i empresarials, premiar-les, fer-les públiques i compartir-les, és una funció bàsica de la nostra organització. I més quan els models econòmics i empresarials en els que ens desenvolupem estan canviant molt i ràpidament. Per tant, a totes les guardonades i guardonats d'aquesta 23a edició dels Reconeixements al Progrés Empresarial de Cecot, l'Enhorabona!

També vull expressar el meu agraïment a tots els gremis i associacions i al personal de la Cecot, a la Junta i al Comitè executiu, perquè sou els protagonistes que feu possible que la nostra patronal avanci i sigui un bon instrument al servei del progrés de les empreses i de les persones que hi treballen.

I finalment, agrair a tots vostès la seva assistència. Més que mai té sentit estar junts, té sentit fer empresa, i té sentit fer Cecot. La seva presència és molt rellevant doncs la seva proximitat ens trasllada confiança i estimula el compromís de servei i d'adaptació permanent per ser valuosos pel teixit empresarial de Catalunya.

Pensant en el discurs d'aquesta nit i en les especials circumstàncies que estem vivint, amb episodis de falta de respecte a drets bàsics personals i col·lectius, em preguntava com podia explicar-vos el fet de com hem arribat al context actual. Perquè per a certes actuacions que hem viscut i viurem no tinc cap explicació raonable.

I se'm va ocórrer repassar els discursos de les darreres vint edicions d'aquesta Nit de l'Empresari, els del president Cima i els meus. I em vaig anar animant a fer un recull de comentaris i frases que permeten fer un retrat molt exacte d'esperances i decepcions, però sempre amb una base de positivisme. Convençuts de superar les adversitats, de poder provocar canvis per millorar la competitivitat de l'economia, el progrés de les persones i la cohesió i benestar social. Els presidents de Cecot som relators de les posicions dels socis expressades a través de les persones que componen els òrgans de govern, que des del diàleg i el debat, orienten les activitats i accions de l'entitat. I ens inspiren per a comunicar-ho.

Fa vint anys anunciàvem aquest risc. Els anys 90 del segle passat, amb presidència de Jordi Pujol, en Cima insistia en una constant: denunciar el mal finançament de Catalunya i explicar-ne les conseqüències. I en conseqüència, proposant mesures a favor de l'economia productiva i reclamant infraestructures.

Situats el 2.005, estrenant presidència de Cecot i amb el president Pasqual Maragall al capdavant del govern, manifestàvem: “estem contents perquè s’ha arribat a un acord recolzat per una gran majoria del parlament català. Tenim un instrument per corregir discriminacions, des del principi de subsidiarietat”.

L’any següent, amb nou Estatut, dèiem “els empresaris volem recuperar el temps perdut” i destapàvem el secret més ben guardat: les balances fiscals espanyoles. Afegíem que per progressar “no podem continuar tibant més de miracles”.

El 2.007, amb el president Montilla, pendents del nou finançament de Catalunya que s’havia de començar a negociar, introduíem el concepte “competitivitat-país” i fèiem propostes per “refundar-ne les bases”. Expressàvem el compromís empresarial per “treballar la cohesió social en base a valors” i destacàvem “la desafecció cada vegada més gran de la nostra societat a la política”.

A la Nit del 2.008, en plena crisi econòmica, ja dèiem que “els empresaris catalans patim una crisi addicional: la manca de finançament prevista a l’Estatut. El concepte d’equitat no té res a veure amb cicles econòmics. I ens esparvera que alguns polítics estiguin incomplint la Llei impunement”. Afegíem: “En la situació actual, els empresaris estem molt preocupats. Però no tenim por, perquè sabem que la por paralitza i fa perdre objectivitat. Estem en rebel·lia positiva. Els polítics prenen les seves decisions però el futur de les empreses depèn de cadascun de nosaltres i hem de plantejar-nos què podem fer”.

El 2.011, amb presidència d’Artur Mas, començàvem el parlament dient “a Espanya no es prenen decisions estructurals. El país segueix tenint pendent modernitzar-se, homologar-se internacionalment. Hem de passar a l’acció. El finançament de Catalunya ja no és matèria reservada... És tema dels catalans. Entre ells, els empresaris i les empreses”.

El 2.012, també amb el president Mas, parlàvem dels pressupostos de l’Estat i la conclusió era que “el principal problema de l’economia espanyola és la falta de qualitat de la democràcia espanyola”.

I apuntàvem el “quo-vadis” Catalunya: “Els principals recursos que tenim són la intel·ligència, la creativitat i fer equip. La democràcia no ens fa por, especialment ara davant de possibles nous escenaris. Dir que “Cataluña es muy importante”, no és coherent amb el mal tracte que se li dispensa des de fa dècades i que està en la base del sentir general. La diversitat d’Espanya (plurinacional, plurilingüística i pluricultural) és una gran riquesa, de gran potencial. Si la vols mantenir rica i plural, cal cuidar-la”.

Els anys 2.013 i 2.015, amb presidència d’Artur Mas. Definim el concepte de “societat del benestar: depèn de l’esforç i contribució de persones i empreses. Un Estat no és un fi, és un instrument”. I comentem: “Com seria aquest país si no haguéssim deixat de dialogar des de la transició política? Amb diàleg, segur que hauríem tingut un encaix territorial diferent”. Reclamàvem co-lideratge de país.

També dèiem que “els empresaris tenim clar que consultar a la ciutadania és un element de qualitat democràtica. En una societat democràtica, a diferència d’una dictadura, no és la Llei la que determina la voluntat dels ciutadans, si no que és aquesta la que crea o modifica la legalitat quan sigui necessària. Com està empíricament demostrat, la qualitat de la democràcia i la prosperitat estan íntimament vinculades”.

El 2016, amb el president Puigdemont, dèiem “hem de crear espais de confiança i de diàleg. Quan la Llei és l’excusa per no dialogar, vol dir que no es respecten ni les bases de la democràcia, ni als ciutadans. Als empresaris la democràcia o la participació no ens provoquen inquietud”.

I el 2017 tenim una situació incerta com mai, molt insensata. Però si us adoneu amb aquest repàs... cap canvi... només immobilisme... i creixent divergència internacional en qualitat democràtica i gestió de l’Estat.

Si una societat fa vint anys que demana el mateix, amb arguments i dades, i no troba sortida a les seves aspiracions, és que fallen les bases del sistema. No és normal! No explorar solucions ens ha portat a l’actual situació.

Les propostes i missatges empresarials de tots aquests anys han pivotat en el creixement i progrés de l’economia, la formació de les persones i les oportunitats professionals, la transformació i modernització de l’Estat, o la qualitat de vida, per Catalunya i pel conjunt d’Espanya!

Però repassant vint anys de discursos de la Nit de l’empresari, es comprova que amb cinc presidents de tendència política diferent no hem aconseguit canviar i millorar les expectatives. Sobren les paraules.

Falla el recurs més bàsic d’una democràcia: el diàleg; i la virtut més primordial: la bondat.

El buit creat per la incapacitat de dialogar no triga en omplir-se de verí, de bajanades i de representacions mentals errònies.

D’haver estat atesos, avui tindríem una economia més pròspera, una societat amb millors fonaments i un Estat eficient i proper.

Fent un símil que ens és familiar, el màxim responsable del bon funcionament de l’empresa España, S.A., de fer propostes i donar respostes, és el seu Director General. En vint anys, uns quants. España i Catalunya es mereixen una gestió professional i pragmàtica.

A més, el dany reputacional d’aquesta manera d’actuar és enorme per España en el seu conjunt. Es pot fer propaganda maliciosa per allò de què el diner és covard, però el que no és el diner és estúpid.

QUÈ ESTÀ FENT CECOT INSTITUCIONALMENT DAVANT EL MOMENT HISTÒRIC QUE ESTEM VIVINT?

Ja fa setmanes que vam escriure el president del Gobierno per reiterar l’exigència de diàleg i raonabilitat. I vàrem respondre la carta del Ministro

de Hacienda, en la que demanava traslladar als empresaris que quan enviessin una factura l'acompanyessin d'una declaració de responsabilitat, indicant-li que aquesta instrucció era la constatació del gran fracàs per no afrontar les relacions amb Catalunya.

També participem de la Taula per la Democràcia: implicació, amb els sindicats i altres entitats, perquè creiem en el diàleg i la llibertat. Que volem defensar fent-ho compatible amb que cadascú atengui les seves obligacions professionals, és a dir, contribuint al funcionament de les empreses i l'economia. En definitiva, que les diferents inquietuds i respostes que es volen donar estiguin canalitzades. Per evitar perjudicar-nos.

I formem part, de la Taula per la Mediació amb el Col·legi d'Advocats de Barcelona (ICAB): entenem que és una plataforma experta i plural que vol contribuir a aquest diàleg i a trobar eines de mediació per resoldre conflictes.

RESPOSTA INDIVIDUAL I PERSONAL

Asserem-nos, tinguem memòria. Hem passat una crisi molt dura, som aquí, no deixarem que la incertesa o la por ens paralizï. Volem respondre positivament, keep calm, cap fred, sense perdre el focus, recordar el que hem viscut i del que hem sortit. Tenim totes les capacitats per tirar endavant i tenim davant un futur que serà positiu. Ara ens tocarà passar un temps d'incertesa però penseu que sobre els núvols hi ha un cel blau esperançador. Continuar amb pensament crític, convivint i respectant la diferència, sense perdre la dignitat. El nostre principal recurs és la intel·ligència combinada amb l'audàcia.

RESPOSTA EMPRESARIAL

No hem de condemnar les decisions empresarials que són individuals i a risc. S'han de respectar amb presumpció de que van encaminades a preservar la continuïtat i l'activitat. El que ha de fer cada empresa és adaptar-se perquè les circumstàncies externes influeixin el menys possible per conservar feina i ocupació.

Les resolucions empresarials de contingència, preses amb llibertat, s'han d'apreciar. Perquè estem preocupats, parlem molt dels que "marxen" i poc dels que es queden.

L'economia no és una ciència exacta sinó una ciència social, on els sentiments i les emocions influeixen en la presa de decisions. Per tant, l'estabilitat econòmica del país depèn de l'agregat de decisions individuals que prenem. Com més assenyades siguin (risc intel·ligent), com millor s'expliquin i de manera més fidedigna, generaran confiança en comptes d'alarma.

Hem de continuar diversificant i creixent en nous mercats, nous clients, i innovant en tots els àmbits de gestió. Com estan fent totes i cadascuna de les empreses. A més, emocionalment els equips han de treballar amb actitud valenta i encarar amb realisme el que succeeix. Us convido a que us

adreceu als guardonats, com jo mateix faré durant el sopar relacional, i us explicaran com ho han aconseguit. Això il·lumina i estimula.

PLANTEJAMENTS I ACTIVITAT DE CECOT

L'univers s'expandeix per forces físiques i més ràpidament del que fins fa poc pensaven els astrònoms. Els límits dels empresaris i de les empreses s'expandeixen per força de voluntat. Estem explorant nous límits. Per dotar-nos de respostes a preguntes i desafiaments que ens plantejem.

Avui ens hem animat a trobar-nos. A estar junts. La força de la unitat en aquestes circumstàncies és reconfortant i inspiradora. Estem vius i junts. Deixem el pessimisme per a temps millors!

Com que estem recollint les vostres inquietuds, sapiguen que comptem amb experts que ens poden ajudar a resoldre plantejaments i dubtes. Explorarem i formularem escenaris i facilitarem eines per resoldre reptes. Perquè una solució idònia pot no ser adequada si el problema està mal analitzat.

Energies – factor crític de competitivitat; plataforma KV25 i Castor. Els costos "polítics" del sistema energètic que passin per pressupostos de l'Estat. Per això batallarem el preu del gas, cas Castor i el preu de l'energia en alta tensió KV25, des de Madrid i Brussel·les. Per reduir el 14% la factura elèctrica i el 4% la del gas.

Formació: palanca clau de gestió de persones i equips. En relació a les cotitzacions per a la formació, portem recuperats prop de 1.000 M€ sobre els 4.000 M€ denunciats, que es reprogramaran en accions formatives per a les empreses i treballadors pels propers anys, gràcies a les gestions que hem impulsat amb el Síndic de Greuges i la Defensora del Pueblo.

No descuidem l'eix social: hem demanat al presidente del Gobierno que activi el programa europeu d'ajut de refugiats i ens hem ofert per acollir, formar i inserir-los al mercat laboral a la major brevetat possible.

Nous conceptes de cohesió social i d'estímul al risc professional en base a una Renda Bàsica Universal que incorpori drets i obligacions diversos.

Emprenedoria. BANC – 500 projectes estudiats anualment i xifres record de finançats. Reempresa: 1.500 relleus empresarials d'èxit, 5.000 llocs de treball directes preservats; cap multinacional ha fet el que Reempresa, per agregació de moltes petites operacions.

Gestió: des de FERA treballem per aplicar els mateixos principis, simples i de qualitat, tant en el funcionament dels àmbits econòmics privats com públics, amb les mateixes obligacions de transparència de gestió, d'auditoria, de retiment de comptes i amb el mateix esquema comptable.

També ens ocupem del RD-Llei amb el que el Gobierno ha forçat una normativa que treu el dret bàsic de l'accionista, per passar-la als administradors, en quant a fixar domicili social. Concebuda per l'empresa

regulada o cotitzada, impactarà en les pimes que conformem el 98% del teixit empresarial.

I mantenim l'hàbit de llegir. El WEF en el seu informe del mes passat, situa Espanya, en l'apartat d'Independència judicial, per sota de Kènia, Xina o Aràbia Saudí, com ja denunciàvem fa set anys o l'anterior Nit de l'Empresari.

Ho comencem a veure, i no caldrà situar-nos gaire més enllà en el temps, que participar en una consulta serà tan fàcil com fer un like a Instagram. La revolució digital ve per quedar-se a tots els sectors i apodera a les persones.

Com a conclusió, tota acció explorant nous límits s'ha de basar en la defensa d'una societat equitativa, meritocràtica, sostenible, generadora de confiança, on les persones aspirin i puguin ser cultes i, per tant, més lliures. Perquè la llibertat és aquella capacitat que augmenta la utilitat de totes les altres capacitats.

Seguirem explorant nous límits des de Cecot, perquè l'empresa és la cèl·lula mare de l'economia de les democràcies, pel progrés de les persones, de la innovació i la creació de riquesa.

Les nostres fortaleeses i debilitats d'avui són les mateixes que les de fa tres mesos enrere. Però avui, part de la política s'ha convertit en un actor que genera VUCA, més incerteses i menys estabilitat. Amb una dinàmica que ataca el bé comú.

El segle XXI a Europa, els conflictes es dirimeixen i resolen dialogant i pactant. Els empresaris som gent pacífica, d'ordre, alhora que visionaris i inconformistes. El nostre principal recurs és la intel·ligència. Sabem que la veritat és invencible i que veritat s'acompanya amb concòrdia. Per això i fins l'extenuació volem el que desesperadament necessita Espanya: diàleg. Per facilitar-ho, com a reforç o alternativa a la mediació, els empresaris ens postulem.

Està en joc la llibertat. Sense llibertat no hi ha democràcia, ni futur. Les empresàries, els empresaris i les empreses, en la circumstància en que ens trobem, o en sortim dialogant i pactant, o les empreses i els seus treballadors, no ho entendrem. Així ens hem expressat les organitzacions empresarials i sindicals. Amb aquest propòsit compartim taules. Estem abduïts pel sentit comú.

Seria una temeritat qualsevol altre camí. Una sortida en fals. La irracionalitat o l'absurd, no es perdona, es cura. Sempre si és a temps.

El teixit empresarial fa la seva feina i es situa, democràticament, al costat de les institucions i els ciutadans de Catalunya. El conflicte polític només es pot resoldre amb política. Això és democràcia. La llibertat és decidir, la llibertat és responsabilitat, la llibertat és consciència i dubte. Les veus i expressions socials no es poden empresonar. Perquè s'està destruint progrés, democràcia i convivència.

Fa uns 3.000 anys, el Rei i savi Salomó, en el llibre Eclesiastès deia: hi ha un temps per callar i un temps per parlar.

Fa uns 40 anys que es calla i que no es dialoga. Ha arribat el moment de parlar.

Bona nit.

Dilluns, 23 d'octubre de 2017
Teatre Nacional de Catalunya